

Comedy Kamal Kharmach vindt in zijn debuutshow een mooi evenwicht tussen de cynische humor uit zijn beginjaren en de brede populariteit die hij ongeneerd nastreeft. 'Ik ben een middenklasser geworden.'

Marokkaan imiteert Marokkaan

De schaamte voorbij.

Kamal Kharmach

★★★★☆

Gezien op 6/10 in Arenbergschouwburg in Antwerpen. Op tournee.

De tolk van Java van de Nederlands-Indonesische schrijver Alfred Birney. In een ronkende stijl brengt die het relaas van zijn vader, een narcistische sadist die zijn frustraties over de nasleep van de gewelddadige onafhankelijkheidsstrijd afreegeert op zijn kinderen die opgroeien in het door racisme geplaagde Nederland. Een aangrijpende roman die de repercussies schetst van de Indonesische geschiedenis op het leven van een migrantenzoon. De winnaar van de Libris Literatuurprijs 2017 gaat in debat met de Indonesische schrijfster Ayu Utami en David Van Reybrouck.

14/11, Bozar, Brussel

www.europalia.be

Zijn opkomst is een mild statement. Hij draagt een djellaba en danst op Marokkaanse pop, om dan het lange witte kleed vrijwel meteen van zich af te gooien en een topgrap te vertellen. Hier staat een jonge, dynamische Vlaming met Noord-Afrikaanse wortels.

Na Youssef El Mousaoui gunt ook Kamal Kharmach ons een komische blik op het leven zoals het is voor jonge Marokkanen in dit land, 'straatslimme' gasten die slecht Nederlands hebben geleerd van Samson. Te arm voor merkledij en klasfoto's maar wel opgevoed met de Vlaamse cultuur. Geen lied dat Kharmach liever zingt dan 'Laat ons een bloem' van Louis Neefs. Zijn beste vriend was Zotte Mo, een wat simpele slungel die Kharmach met zichtbaar plezier een paar keer laat terugkeren in zijn verhaal. Een Marokkaan die een Marokkaan imiteert: het heeft iets bevrijdends.

Maar Kharmach zat ook vaak al-

leen thuis, 'vet en eenzaam, zoals een pak Solo'. Hij vroeg zich af hoe hij ooit aan een lief zou geraken en worstelde met zelfmoordgedachten. Geen gemakkelijke thema's voor een debutant maar Kharmach slaagt erin om een lichtvoetige toon aan te houden, zonder de ernst van zijn betoog te ondermijnen. Geleidelijk voel je hem volwassen worden, van dik naar Marokkaan, van het college naar *De slimste mens*, van allochtoon naar zelfstandige middenklasser. 'Liever racisme dan meer belastingen.' Op het einde citeert hij Sartre en verklaart zijn liefde aan Maggie De Block. Tegelijk vindt hij dat de Gay Pride moet worden afgeschaft, ook al toont hij zich nadrukkelijk solidair met 'alle mensen die nog altijd hun normaliteit moeten opeisen'. Waarom zou hij zich als comedian niet vrolijk mogen maken over andere bevolkingsgroepen? Dat doen sommige van zijn collega's al jaren.

Het was geen smetteloze première. Daarvoor moest Kharmach nog te vaak spieken op de grote tekstvellen die aan zijn voeten lagen, en te vaak lachen met zijn eigen grappen. Zijn timing was niet altijd perfect, de flow niet vanzelfsprekend. Je voelt dat er hard gewerkt is aan deze voorstelling. Het verhaal zit goed, de meeste grappen zijn goed, de onderliggende gedachtegang ('we kunnen goed samenleven') is goed. Nu de uitvoering nog, hoewel Kamal Kharmach in dat opzicht niet echt van zijn collega's verschilt. De première is zelden de beste voorstelling van de reeks, en hij heeft genoeg talent en zelfvertrouwen om zijn act te perfectioneren. Wel hopen we dat hij zich kan blijven focussen, nu hij naast zijn comedycafé, zijn donutzaak en zijn nieuwe programma op Eén ook nog een professionele carrière als comedian wil uitbouwen.

KAREL MICHIELS

Kamal Kharmach citeert Sartre en verklaart zijn liefde aan Maggie De Block. © Tom Bertels

Piv Huvluf is een naturalist, ook thuis

Comedy Gigi l'Amoroso, het hellend vlak van Ronquières, Jonathan Livingston Seagull: als die namen u niets zeggen, zal u wellicht net iets minder plezier beleven aan de nieuwe voorstelling van Piv Huvluf. Maar dan nog valt er genoeg te lachen, te zien en te horen om u ruim honderd minuten te entertainen.

Zijn er nog vragen?

Piv Huvluf

★★★★☆

Gezien op 8/10 in cc De Muze, Heusden-Zolder. Op tournee.

De rubrieken in deze krant zijn populair in comedyland. Xander De Rycke is met zijn tv-conference schatplichtig aan 'De postenpakker' en Piv Huvluf (Jan Cattrijse) citeert ongeneerd uit de vragen van 'Hit-and-run' (DS Weekblad). Een warme jeugdherinnering? Dalida, de zangeres die hij tot vandaag in zijn hart draagt. Hoogste lichamelijke genot? Naturalisme, ook thuis. Favoriete boek? Even een flipchart erbij gehaald om soorten boeken te onderscheiden.

Naast zijn gebruikelijke platen-speler, met echte 45-toerenplaatjes, heeft Piv Huvluf dit keer een multi-

functionele constructie meegebracht die hem toelaat om de actie te verplaatsen en beeldmateriaal uit te vergroten. Er wordt met licht en geluid gespeeld. Regisseur Joost Laperre geeft het werk van Piv Huvluf na al die tijd een mooie update, niet alleen vormelijk maar ook inhoudelijk, met een terugkerende, bitterzoete raamvertelling.

In de jaren 90 kon je als Vlaamse comedian nog je eigen niche uitkapen. Er waren geen regels of rolmodellen. Piv Huvluf is zijn unieke stijl altijd trouw gebleven. Zijn personage maakt vaak een naïeve, soms zelfs kinderlijke indruk. Harde en gore grappen zijn hem vreemd.

Maar je voelt dat de comedian in alle opzichten heel dicht bij zichzelf staat, een warme, openhartige man die nog altijd euforisch kan worden als hij op de rommelmarkt een plaatje uit zijn jeugd vindt of in de lift naar de Vrije Brugse Radio Omroep luistert. En toch gaat Piv ook de grote thema's niet uit de weg: de hoge zelfmoordcijfers in West-Vlaanderen, verantwoord scheiden, het vrouwbeeld in onze maatschappij. De inventieve callbacks (verwijzingen naar eerdere grappen) vormen het ideale cement voor deze gevarieerde, verrassende en vooral onweerstaanbaar grappige show.

KAREL MICHIELS